

миране и друго малко по-леко. Подиръ таа случка Хайдаръ-бей, мюте-сарифинъ тѣ, подпомогнатъ отъ българскій владика Серафима, видѣха голѣма мъка долѣтъ да запаземъ редѣтъ.

На 13 май, когато се свърши всичко, Шефкетъ-паша дойде отъ Пловдивъ въ Сливенъ съ три баталиона войска и съ нѣколко хиледи баши-бозуци, събрани отъ Гамболската околностъ. Той дойде въ Сливенъ подъ прѣдлогъ да събере отъ народонаселението оръжията, което бѣше зела по-напрѣдъ Сливненската власть. Шефкетъ-паша даде вола да обиратъ. Цѣла та българека махала и една голѣма частъ отъ българскити къшги, които се намираха въ турската махала, съвсѣмъ се ограбиха. Войницити, баши-бозуцити и най-много градскити турци, нашишкани отъ едного Асанъ-беа, хванаха да грабятъ пари, сѣпанишгата и пр. За единакъ офицеринъ Изетъ-ага се доказа, че не зель пари. При всичко то оплакване отъ страната на жителити, които показваха крадцити на тѣхний имотъ, ништо не имъ се върна. Доходжането на Шефкетъ-паша въ Сливенъ и злинити, што се извършѣха въ околностъта на градъ тѣ отъ нередовната войска, докараха голѣмъ страхъ. Споредъ многократнити бѣлѣжки на владиката, най-послѣ се даде заповѣдъ да прѣстане тона грабежъ; нѣ българети бѣха задлѣжени да си прѣдадатъ оръжията на властьта.

Вечерьта на 16 май, Шефкетъ-паша повиканъ съ единакъ телеграфъ отъ каймакаминътъ въ Гамболъ, бързишкомъ отиде въ селото Бонарджикъ. На утрнето това село се бомбардира, ограби се и послѣ се изгори, и това стана по едничката причина, че тии се показали малко нерасположени да приематъ въ селото си баши бозуцити, што придружаваха каймакаминъ тѣ, отъ които доста бѣха патили. Селанетити отъ Бонарджикъ, до хиладо души, дойдоха да посрештнатъ Шефкетъ-паша и му прѣдадоха оръжията си, нѣ паша та ги върна въ селото имъ, като имъ каза да се бранетъ, а на войската заповѣда да пушта връзъ тѣхъ.

Селанетити побѣгнаха на всичкити страни безъ да покажатъ ни най-малко упоретво и, кога бѣгаха, избиха ги. Числото на жрѣвити е 170, между които се намѣриха два пона, 8 жени и 8 дѣца. Азъ видѣхъ човѣшки кости и чрѣпи въ полето и се увѣрихъ, че само 20 къшгити са останали здрави въ всичко то село, училиште то и црѣвата са растурени; црѣвата е съсипана съ голѣма мъка, зашто бѣше направена здраво отъ издѣлани каменѣ. Главити на много жрѣвти се донесоха въ Гамболъ отъ единакъ офицеринъ хаджи Мюпазимъ и три отъ тѣхъ се хвърлиха на улица та прѣдъ къштата на италианскій консулскій агентинъ въ Вургазъ, който тогава бѣше въ Гамболъ. Той сами ми расказа това нѣшто. Възможно е да вѣрвами, че развала та на Бонарджикъ стана по лично отмѣстване отъ Шефкетъ-паша, който е роденъ въ това село.

Жителити неможиха да влѣзатъ въ селото си до три недѣли, зашто въ това врѣме баши-бозуцити ровеха къшгити и градинити да трѣсетъ скрити пари и сѣпанишгата. Всичкий добитѣкъ имъ се откара. Когато азъ обидохъ селото заедно съ кнеза Церетелева, секретаринъ тѣ на Руското посолство, на 31 юлий, и благодарение на достойнити за похвала усилина на мютесарифинъ тѣ да избѣгова злото, отъ 1500 вола, крави и конѣ, въ селото останаха само 300, — отъ 8,000 овце останаха нито четвъртина та. Гамболскій каймакаминъ зе и той участие въ кражба та. Той имаше 60 крави, които зе отъ това село, въ Узунъ-Кюприа и други 60 въ Суламанла.

Баши-бозуцити се набраха изъ села та Карджа мѣ, Мурадла, Карагуртъ